

ble indkomst pr. indbygger end landet som helhed.

Endvidere har væksten i udskrivningsgrundlaget pr. indbygger i perioden fra 1990 til 1998 været højere i landkommunerne end i bykommunerne. Udskrivningsgrundlaget pr. indbygger er således steget med 50,3 pct. i landkommunerne, mens det kun er steget med 39,2 pct. i bykommunerne.

Vi kan altså konstatere, at der er sket en udjævning – det har også været tilsigtet – af de økonomiske forskelle også før udligningen mellem land og by, i øvrigt parallelt med udjævningen mellem hovedstadsområdet og de øvrige regioner her i landet.

Et andet vigtigt område for landdistrikternes udviklingsmuligheder er den offentlige service. Denne har stor betydning for familiernes ønsker og mulighed for at bosætte sig i landdistrikterne. Desuden er den offentlige service med til at bestemme virksomhedernes konkurrencedygtighed og udviklingsmulighederne.

Siden 1980 er der sket en betydelig indsnævring af forskellene i den kommunale service mellem kommunegrupperne. I 1980 afholdt bykommunerne i hovedstadsområdet således netto driftsudgifter pr. indbygger, der var 36 pct. højere end dem, der var i landkommunerne. Nu i 1998 er denne forskel faldet til 13 pct. Selv om forskellen i det kommunale serviceniveau og mellem kommunegrupperne indsnævres, er det dog stadig sådan, at bykommunerne i hovedstadsområdet har et noget højere kommunalt serviceniveau end bl.a. landkommunerne.

Nu er det jo ikke helt givet, at blot fordi man har højere udgifter, har man altid en høj service. Det lavere serviceniveau i landkommunerne betyder imidlertid ikke nødvendigvis, at borgernes tilfredshed med den kommunale service på landet er mindre end borgernes tilfredshed i kommunerne i byerne.

Indenrigsministeriet har i samarbejde med et konsulentfirma fået foretaget en analyse af den offentlige service på landet og i byerne. Rapporten, der endnu ikke er offentliggjort, viser således, at tilfredsheden med den kommunale service ligger på næsten samme niveau, hvad enten det er by eller land.

Regeringen anser det som en meget vigtig opgave at arbejde for at skabe gunstige strukturelle og økonomiske rammer for en regional udvikling i alle dele af landet, herunder landdistrikterne, hvilket jeg også forstår er Kristeligt Folkepartis hensigt.

Det er imidlertid vigtigt at understrege, at der er tale om et fælles ansvar, der kræver indsats fra såvel centralt hold som fra det enkelte lokalsamfund, kommuner og amtskommuner, erhvervsliv m.v. For at understrege det fælles ansvar har jeg i 1998 sammen med formændene for KL og Amtrådsforeningen udsendt en opfordring til de enkelte kommuner og amtskommuner om at udforme en kommunal og amtskommunal politik for landdistrikterne.

Det er naturligvis den enkelte kommune eller amtskommune, der bestemmer, hvordan det skal gøres. Vi opstillede ikke i brevet konkrete retningslinjer for udformningen af landdistriktpolitikken, men lægger op til, at kommuner og amtskommuner beskriver målene og indsatsområder for udviklingen i landdistrikterne.

I Indenrigsministeriet vil vi i samarbejde med KL og Amtrådsforeningen i 1999 gennemføre en undersøgelse af indhold og omfang af kommunal og amtskommunal politik i landdistrikterne, som selvfølgelig skal blive meddelt Folketinget. Det er min forventning, at denne redøgørelse vil kunne give inspiration for det videre arbejde, ikke mindst i de regioner, hvor udviklingen har været lidt svagere, og hvor der er særlig behov for indsats.

Lad mig så til slut sige, at regeringen er meget opmærksom på udviklingen i regioner og udkantsområder eller yderområder, som også nogle kalder det.

Vi kan således også tilslutte os et forslag fra det tværministerielle udvalg fra 1997, som det fremkom med i sin betænkning om landdistrikternes udviklingsmuligheder. Udvalget vurderede det hensigtsmæssigt, at der i forbindelse med lovarbejdet i almindelighed sker en skærpelse af opmærksomheden omkring lovforslagenes konsekvenser for landdistrikterne.

Regeringen finder dog ikke, at vejen for en sådan skærpet opmærksomhed bør være en bureaukratisk løsning i form af en obligatorisk ordning, hvor det er hvert enkelt lovforslag, der skal vurderes. Men vi mener bestemt, at vi er positive over for den hensigt, der ligger i det forslag, der er fremme her i dag.

Forhandling

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak for de to besvarelser og også understrege, at det for så vidt ikke er hensigten med denne forespørgsel at rejse en kon-